

JDI A PŘINES HLAVU KRÁLE

VLČÍ VĚK

KNIHA PRVNÍ

Jaroslav Mostecký

JAROSLAV MOSTECKÝ
JDI A PŘINES HLAVU KRÁLE

JŇI A PŘINES HLAVU KRÁLE

VLČÍ VĚK

---

k n i h a p r v n í

JAROSLAV MOSTECKÝ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Jaroslav Mostecký, 2015
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-251-8

KAPITOLA 1

Jdi a přines hlavu krále

Meče se srazily a v náhlém zavytí větru téměř zaniklo zazvonění zlomené čepele...

Olaf Sigurdson zaklel a už stačil jen naplano mávnout pahýlem zbraně po svém soupeři. Jeho pohled se střetl s Godfredovým a povolil stejně jako meč.

Vítr naposledy zasténal ve větvích stromů a utišil se.

Měl nutkání vyběhnout z kruhu a vytrhnout některému z přihlížejících jeho zbraň, ale nemohl. Jako v nějakém hrůzném, mráкотném snění sledoval čepel Godfredova meče, jak se k němu blíží, a čekal na ni... Maně se rozhlédl po svahu Danevirku. Stálo jich tu několik stovek. Muži a ženy, i jarlové ze západních ostrovů, kteří vážili cestu do Dánska, sotva se k nim doneslo, k čemu se Godfred chystá... Nikdo z nich nesmí říct, že dánský král posel jako pes...

V té chvíli se jeho protivník rozhodl souboj skončit.

Olaf Sigurdson hekl, sevřel do dlaní ostří Godfredovy zbraně a zalapal po dechu. Ucítíl, jak mu čepel otevřela útroby, ale bolest jej zkroutila, až když se mu ostří Godfredova meče vynořilo ze zad.

Ruce se mu prověsily. Řemen štítu sklouzl po mastné látce rukávu kazajky, natažené přes kroužkovou košili, štít se zhoupl, jak zavadil o prsty zkrivené bolestivou křečí, a spadl do polozmrzlého bláta.

Dav, přešlapující pod palisádou na svahu ochranného valu města Hedeby, zahučel nevolí. Jen málokdo se však odvážil dát svou nelibost nad výsledkem hólmgangy, Odínova soudu, příliš hlasitě. Souboj skončil a musí se počítat s tím, jak dopadl.

Dánský král umíral, ale ještě neklesl. Jeho protivníkovi zbrunátněla tvář námahou, když se pokusil pozvednout meč i s Olafovým tělem. Kov nepříjemně zaskřípěl o kost a Olaf Sigurdson na okamžik ztratil půdu pod nohama. Hlavou mu prolétlo přirovnání sebe sama ke kusu uzeneho v komíně a v ústech ucítil hořkokyselou chuť žaludečních šťáv. Ztěžka zvedl hlavu, slzy bolesti mu zakalily pohled, a Godfredův obličej před ním se rozpil do růžové kaňky.

„Pácheň smrtí,“ uslyšel odněkud z dálky Godfredův hlas. Soustředil síly v naději, že se mu snad podaří plivnout samozvanci do tváře, ale jen sebou cukavě trhl jako ryba nabodnutá na oštěpu.

Godfred sklonil meč, opřel se nohou o hrud' svého soupeře a prudce zbraň vytrhl. Olafovo tělo se sesulo do rozměkklých zmrazků a rozbitý led v kalužinách zružověl krví.

„Ještě někdo?“ rozhlédl se zadýchaně jarl Godfred, který se právě stal dánským králem, a vyzývavě se zašklebil. Jeho mohutná postava v kroužkové košili volně visící až po kolena se zatočila na patě. Godfred v rychlosti přehlédl všechny dokola a spokojeně zamručel. Zdálo se, že nikdo z diváků nemá chuť pomstít smrt hedebského jarla a dánského krále.

Okázale zastrčil těžký železný meč do pochvy a založil si ruce na prsou. Pichlavé oči pod vysokým čelem, ze kterého se už před pár lety začaly ztrácet slámově žluté vlasy, na několik vteřin

zabloudily do míst, kde teď mlčky a bez hnutí stála osobní Olafova garda. Na ní je, jestli se dnešek promění v masakr.

Zakašlal, jak se o něj otřel vítr a naplnil jeho nos pachem krve. „Jestli se přece jenom někdo najde...“ pronesl hlasitě a dával pozor, aby se v jeho hlase neobjevila ani stopa pohrdání, „... ať přijde zítra ráno na tohle místo k runovému kameni. Dnes už jsem nakrmil vlky dost...“

Zničehonic se zarazil a zkoumavě zabořil oči do skupiny věrných mrtvého krále. „Kde je jeho syn?“ začal potichu. Pohledem zabrousil až k jalovcovým houštinám, táhnoucím se od Danevirku daleko na jih. Dokud jej hledal, mlčel, až nakonec jeho hlas zabouřil: „Kde je? Proč neoplakává otce a nevybírá otrokyni, která s ním odpluje na pohřební lodi?“

Mezi lidmi se ozval uštěpačný smích. Mladý Leif bude těžko dobrovolně nastavovat hlavu Godfredově sekeře.

Nový dánský král přimhouřil oči proti větru, který z vrcholku palisády srážel krupičky přemrzlého sněhu, a mávl rukou. Mlčky se otočil a zamířil k městské bráně, za níž se kupil shluk rybářských chalup lemujících hlavní cestu k přístavu.

„Jdu do své skaly, Dánové,“ obrátil se ještě pod zavěšeným kladivem na štítě brány. „Ke svému krbu a ke svým ženám...“

Na okamžik se odmlčel a promnul si oči. „Zítra vám povím víc. O zlatě a urozených franských pannách, které už na vás čekají. Nebude Dánka, která by neměla doma štůčky fríského sukna!“

Za hromotluckou Godfredovou postavou se srazili muži z jeho družiny a vešli do města hned za ním.

Dav před branou ještě rokoval. Od úst stoupala pára a kolující měch s horkým pivem dodával slovům na důrazu a hlasitosti. Lidé se sázeli, co mohou čekat. Jestli bude nový král vysílat dračí lodě k ostrovům daleko na západě a do ústí franských řek, a doma, ve své skale, čekat na svůj podíl z kořisti, nebo sám

povede Dány proti Frankům, Frísům nebo obyvatelům věčně zamlžených nordheimských fjordů...

Od zčernalých kmenů palisády se oddělila zavalitá postava a kolébavou chůzí se vydala k městské bráně. Muž rychle a nenápadně vklouzl do města hned v prvním hloučku za Godfredovými zabijáky.

Okamžitě za branou zpomalil a rozhlédl se. Nikdo nesměl zahlédnout, kam má namířeno...

Jeho rozčuchané ryšavé vlasy přecházely plynule do nepředstavitelně hustého vousu a ani kulaťoučká postava nemohla nikoho pomýlit. Málokdo vypadal tak, aby se mu říkalo Troll, Helgi Troll. Už čtrnáct let byl pokrevním bratrem hedebského jarla a dánského krále Olafa Sigurdsona a stejně dlouhou dobu i kormidelníkem na jeho lodi. Se skřety z divokých severských lesů neměl společné jen jméno a podobu. Byl o půl hlavy menší než nejmenší dánský viking, který se kdy opřel do vesel drakarů, ale boji s ním se snažil vyhnout každý, kdo o něm slyšel.

Teď připomínal spíš větřícího zajíce. Kývl na pozdrav dvěma kolemjdoucím obchodníkům z Upplandu, jejichž lodě právě kotvily v přístavu, a když se ujistil, že jej nikdo nesleduje, uhnul z hlavní cesty a zmizel v bludišti dřevěných domků a chlívků. Prosmýkl se kolem velké kůlny páchnoucí rybami a solí, překročil louži láku prosakujícího pod dvířky ven a ztratil se za hromadou naskládaných polen.

Chlapík se znovu ujistil, že jeho odbočení z cesty nikdo nezpozoroval, a sevřenou pěstí zatukal na plaňková vrátka. Uvnitř někdo uvolnil závoru a dvířka se otevřela.

Ryšavý viking skočil dovnitř a rychle za sebou zavřel. V dřevěném přístavku rybářské chalupy byla tma a Helgi Troll v první chvíli neviděl vůbec nic.

„Jak?“ ozval se ze tmy chlapecký hlas. Chvěl se jako vzduch nad hořícím vřesovištěm.

„Tvůj otec měl pravdu, Leife Olafsone,“ promluvil příchozí a dýchl si do dlaní. „Byl to od něj moc dobrý nápad, schovat tě. Takhle alespoň před branou města leží jen jedna mrtvola.“ V šeru nebylo vidět, jestli chlapci vyhrkly slzy, ale jeho hlas se ještě víc roztrásl. Jako listí osik.

„Takže samozvanec vyhrál,“ zašeptal. Bylo mu, jako by se došková střecha propadla a zavalila jej. Najednou nebyl syn jarla, který jediný mohl říct, že je králem Dánska, a nenašel by se nikdo, kdo by se zvedl a nesouhlasil. Když všechno dopadne dobře, pošle jej Godfred s první výpravou k dalriadským útesům... Tam je největší šance padnout do léčky černookých Piktů a přidat tu svoji do sbírky lebek jejich nepřátel.

„Vyhrál...“ zašeptal zadržle.

„Zatím,“ skočil mu do řeči baculatý viking. „Jako že mi říkají Helgi Troll, zatím, Leife Olafsone. Jen do té chvíle, než dospěješ. Pak se vrátíš...“

Šero v kůlně jako by zhoustlo. Zvenčí se ozvalo několik vzrušených hlasů a dívčí výkřik.

„Možná nás hledají,“ promluvil po chvilce Leif. „Nechci čekat, až mě podříznou jako kuře, Helgi...“ Zamžoural do tmy a natáhl ruku k otcovu příteli. „Vyzvu ho na zítřek k souboji. Můj otec přijal jeho výzvu k hólmganze, on musí přijmout mou.“

„Rozmázl by tě jako komára. Ani se ti nepostaví. Zesměšnil by se, kdyby vstoupil do kruhu, aby bojoval s dítětem. Je ti teprve čtrnáct, chlapče...“

Leif se zasmál: „No právě! Neumíš přemýšlet, Helgi? Nepostaví se mi, protože by se zesměšnil. Když ale nepřijme mou výzvu, pravda bude na mé straně a shromáždění mužů, *thing*, jej odsoudí k vyhnanství.“

„To jsou nesmysly, Leife!“

Někde v šeru chlapec pokývl hlavou: „Možná ano. Ale copak si myslíš, že mě nechá jen tak odejít? Než se dostanu k bráně,

potkám spoustu lidí a určitě se najde někdo, kdo se bude chtít novému králi zalíbit.“

Helgi Troll mlčel.

„Jestli mi chceš zůstat věrný, vzkaž tomu přivandrovalci z Bor-nholmu, že jej ráno vyzývám k Odinovu soudu. O trůn, o všechno...“

„Hlavně o život, chlapče,“ zachrčel Helgi a vyšel z přístavku. „Už sem nepříjdu,“ ještě se obrátil, „aby tě nevystopovali. Pro jistotu zajdu ke Godfredovi až večer, a ty mezitím změň úkryt. Kdy-by mě mučil, nejsem si jist, že vydržím.“

Leif se až zakuckal překvapením. „Že by se zrovna Helgi Troll bál bolesti?“

„V boji nikdy,“ přitakal viking a pod rouškou šera se ironicky ušklíbl. „Ale až poprvé uvidíš, jak se vřezává orel do zad, pochopíš, že mlčet při mučení je šílenství. Jdu, Leife Olafsone, a ty se odtud s večerem ztrať! Uvidíme se zítra ráno. Družina tvého otce po jeho smrti ani netasila meč, aby mohla teď chránit tebe. Budeme tam. U Thorových kozlů, to se ví, že tam budeme. A připravení na smrt!“

* * *

Mrazivé ráno se posledními silami zimy zakusovalo do vousatých tváří, vnikalo pod přepásané vlněné kabátce s dlouhými rukávy a nutilo zvědavce neustále podupávat. Od zálivu přiháněla lehká bríza chuchvalce studené mlhy a křik potáplic.

U ohně rozdělaného nedaleko brány postával Godfred.

Kroužková košile, tentokrát stažená širokým pásem z tulení kůže pobitým zlatými a stříbrnými cvočky, mu dodávala dojem nezranitelnosti a obří síly. Stejně tak jeho sebevědomý smích, kterým každou chvíli doprovázel vypravování svých družiníků, nezněl ani trochu křečovitě.

Godfred byl král a byl si toho vědom. Jestli se ten kluk přece jen objeví... Už teď se chechtal tomu, co přijde.

Slunce se vyšplhalo nad ploché vrcholky pobřežních útesů a opřelo se paprsky o palisádu... Přišel čas.

„No tak?“ Godfred naoko rozčileně popošel o několik kroků k lidem přešlapujícím na svahu Danevirku, táhnoucímu se jako ochranný val od moře k moři skrz celý dánský poloostrov. „Kde je syn hedebského jarla, který mi posílá vzkazy po skřetech?“

„Tady,“ čísi ruce rozhrnuly první řadu a na volné prostranství vystoupil chlapec. Neuspořádané dlouhé vlasy mu spadaly až na ramena a z bledé, bezvousé tváře hleděly černé oči odhodlaným pohledem vlka zahnaného do kouta.

Godfred se zachechtal a plácl se rukama do steh.

„Není čas na žerty, chlapče! I kdybys to byl ty, přece by sis nemyslel, že budu válčit s dětmi?“ Ještě jednou se okázale rozesmál, ve chvílce však zvážněl a jako by tam už Leif nebyl, se rozhlédl po přítomných.

„Naposled se ptám, kde je Leif Olafson, který mě včera vyzval k Odinovu soudu?“ Mluvil, jako kdyby nikdy předtím Leif neviděl, a s pobaveným úsměvem poočku pozoroval rozčilení na chlapcově tváři. „Chci s ním zkřížit meč či sekeru,“ pokračoval, „aby nikdy v budoucnu nedošlo ke zmatkům! Buď já, nebo on!“

Leif si uplivil tak, aby slina dopadla co nejbliž ke Godfredovým botám.

„Já jsem Leif Olafson!“ řekl pevně. „Nemyslím si, že máš ze mě strach, samozvanče, ale víš stejně jako já, že kdo nepřijme výzvu, je zbabělec a hodí se tak k otáčení rožněm... Když nebude oheň moc pálit,“ dodal po chvílce odmlčení.

Godfred couvl a naklonil se k jednomu z mužů, stojících kolem ohně spolu s ním. Byla to drsná čeládka z Bornholmu. Jeden vedle druhého slámovlasí a žlutovousí obři, spíš kočovníci

táhnoucí za krví, než cokoli jiného. Oba muži si chvíli něco šeptali, Godfred se zasmál, počkal, až se ten druhý rozběhne k městu, a znovu se otočil k Leifovi: „Trochu opatrnosti, chlapče! Zvyky mi dovolují, abych sebou nakrmil krkavce.“

„Kolik těch svých zabijáků na mě pošleš?“

„Bah!“ Godfred mávl rukou, ale pod vousy se usmál. Ten chlapec se mu líbil a v koutku duše jej Olafovi záviděl. Už od chvíle, kdy mu Helgi Troll, který roztahuje břicho támhle nahoře na valu, přinesl jeho výzvu. „Taky bych tě mohl vysadit někde na ostrově. Kdo by mi zabránil?“ Rozhlédl se po okolostojících a vlastně ani nečekal nějakou odpověď. Všichni věděli, že než se zbarví kruh hólmgangy krví, musí padnout slova. Mlčení znamenalo strach.

„Jaký bys tam měl klid, Leife Olafsone! Celé dny hledat na skálách hnízda ptáků... Vajíčka dávají sílu. A třeba by sis srazil kamenem i nějakého racka. Jsi šikovný, je to na tobě vidět...“

Godfred si z Leifa viditelně tropil žerty. Občas se ohlížel k bráně, jako by na něco čekal, a zase se obracel zpátky, aby se dál posmíval chlapcovu vzteku.

„I ryby by tam byly, Leife Olafsone. Když něco okoukáš od kormoránů...“

„Tak dost!“ Chlapec zuřil a ani se to nesnažil skrýt. „Vytáhni meč, jestli jej nemáš jenom pro ozdobu, a vstup do kruhu. Ještě tu zbyl po včerejšku.“

Godfred se znovu rozesmál. Ohlédl se k bráně, už alespoň padesáté, a spokojeně mlaskl. „Už jsem ti řekl, že s dětmi nebojuji. Tady máš soupeře, chlapče,“ uchechtl se, převzal od muže, kterého před chvílí poslal do města, vodítko, vyvedl zpoza zástupu kozu a strčil ji před sebe do kruhu hólmgangy.

„Tady bojuj, dítě,“ ušklíbl se a s potěšením zaznamenal tichý smích mezi okounějíci. „Tohle je soupeř pro tebe,“ dodal ještě. „Má sice růžky, ale s mečem si snad troufneš!“

Leif uviděl kolem sebe rudá kola a vzpomněl si na otce. Tolikrát mu vyčítal, že se nechává unést hněvem. Zase by ho zklamal... Cítil, že to teď přichází...

Koza se pokusila uskočit před ostrím vedeným Leifovou rukou, ale bylo už pozdě. Šedohnědá kožešina zrudla krví a zvíře zakřičelo jako dítě. Meč sklouzl po hrudi a znovu se zasekl nad kopýtkem.

„Ani tu kozu zabít neumí...“

Jako ve snu zaslechl Leif Godfredův výsměch, znovu se rozpráhl a srazil zvířeti hlavu docela. Uskočil před gejírem krve a zastavil se, aby si vydechl.

„Budou ti říkat Leif Kozlovrah,“ zasmál se Godfred a nejen jeho věrní vybuchli smíchy.

Leif pozoroval, jak se kolem něj rozednívá. Opona vzteku spadla někam pod nohy a chlapec zkřivil rty v náznaku pohrdavého úsměšku. „Pojď do kruhu, Godfrede,“ řekl už docela klidně. „Pojď, ostudo Dánů, kteří bez protestu přijali za vládce muže s křesťanským jménem.“

Pobavený šum se ztišil. Leif ani na okamžik neuhnul očima z Godfredovy tváře a pochopil, že zasáhl víc, než kdyby třikrát zbarvil zbraň Godfredovou krví.

„Dnes jméno a zítra už se budeme klanět kříži?“ otočil se k lidem a na několik okamžiků zůstal viset očima na Godfredově družině.

Králova ruka, pobaveně se přehrabující v rozčuchaných vousecch, připomínajících spíš dlouhá vlákna plísně než pořádný plnovous, zvolna klesla na jílec zbraně.

Leif ustoupil o dva kroky a rozhodil rukou kolem dokola: „Kdo z vás, Dánové, chce příští léto místo na výpravách za zlatem trávit stavbou chrámů? Kdo chce za bouře na moři místo Odina a Thora prosit o záchranu ukřižovaného slabocha, který před smrtí nedokázal ochránit ani sám sebe?“

Leif opět o krok couvnul a nepřestával jedním okem sledovat Godfreda. Zahlédl, jak mu na skráních naběhly žíly. Ukázal na něj prstem a nepřestával mluvit. „Jeho jméno znamená *boží mír* a dala mu ho matka, křesťanka, otrokyně. Vy, jarlové dánští, chcete poslouchat syna otrokyně? Loupežník z Bornholmu dánským králem?“

„Dost! Už mluvíš dlouho a mohlo by se zkazit počasí.“ Godfredův hlas zvonil jako Odínova zloba. „Nechci tě zabít a jestli nejsi hloupý, tak už jsi to dávno musel poznat. Ale urážky se splácí krví, synku. Nepopírám, že moje matka byla křesťanka, ostatně o jejím únosu dodnes zpívají skaldi písně... Z tebe však tryská nenávisť, chlapče. Kdyby mi šlo o sebe, už by ti krkavci dávno klovali oči. Mně jde ale o tuto zemi... Kdo postavil Danevirk, tenhle val, aby se mohly naše skaly a města bránit Frankům, Sasům a Frísům? Já! Kdo platil lidi a dával otrokům chleba za tuhle práci? Tvůj otec? Král, jak si nechával říkat, když ho to zrovna nic nestálo? Ne!!! Já! Ze svých výprav do Irska a Northumbrie...“

Leif nechtěl poslouchat, co Godfred říkal. Až odtud viděl pohřební loď přistavenou u mola k odplutí. V malé uzavřené komoře na zádi odpočíval otec a čekal, až se Odínovy štítonosné panny snesou z oblak a provedou jej některou ze šesti set čtyřiceti bran do Valhally... „Vejdeš do kruhu, Godfrede, nebo se necháš prohlásit zbabělcem?“

Godfred se zamračil. Je to spratek, ale srážet tu rozčuchanou hlavu do prachu se mu nechtělo. Váhavě vstoupil do kruhu a rozhodil prázdné ruce. „Jakou zbraň si vybereš, hochu? Prak na verky?“ neodpustil si.

„Meče,“ vyhrkl Leif a máchl svým. Pokrčil se ve střehu a vyčkal, až bude i Godfred připraven.

Potom vyrazil.

Široké dvojsečné čepele se srazily. Damascénská, jemně žilkovaná ocel zazvonila jako klášterní zvony na ostrovech v Irském moři, když se blíží dračí loď.

Leif nemohl dlouho odolávat ďábelské síle ostrříleného válečníka. Zkřížené zbraně se naklonily až k jeho očím a chlapec si se zahanbením všiml, že Godfred nemá ve tváři ani stopy po námaze.

Boj ještě ani nezačal a už byl rozhodnut. Leif se pokusil vzepřít vší silou Godfredově tlaku, ale všechny výhody i výšková převaha byly na straně jeho protivníka... Na čele mu vyrazily kapky potu a v závanech studené mlhy mrazily.

Leif poznal, že silou nic nezmůže. Na okamžik pocítil strach. Úzkostnýma očima se rozhlédl kolem sebe. Všiml si, že Helgi Troll s několika dalšími z otcovy družiny se přesunul blíž k zápasišti.

Odskočil stranou a nastavil Godfredovi nohu. Ten opravdu neočekával Leifův úskok a proběhl kolem něj...

Nad zmrzlým Danevirkem se ozvaly výkřiky.

Godfred ve snaze zastavit a nevyběhnout z kruhu, uklouzl na ojínné trávě, ztratil rovnováhu a s rozhozenýma rukama padl na záda.

Leifa nabídnutá šance překvapila více než Godfreda. Než stačil zvednout zbraň a přiskočit k ležícímu tělu, Godfred už klečel, vykryl shora vedený úder, levou rukou chytil chlapce za nohu a trhl.

Během okamžiku se situace obrátila. Leif se ještě pokusil v pádu obrátit. Ucítil, že jej Godfred pustil, a nejasně tušil, že se v té chvíli nad ním zvedá a rozprahuje se k poslední ráně. Dopadl na zem a na okamžik strnul v očekávání konce.

„Vstaň!“ dolehl k němu odněkud Helgiho hlas.

Leif se odkulil stranou a rychle vyskočil. Godfred stál na opačné straně kruhu a čekal, až se chlapec zvedne. Trvalo to dlouho a chtěl to co nejdřív ukončit, ale ne takhle. Nemusel dlouho čekat.

Leif vyrazil, povzbuzený předchozím úspěchem. Sekl po noze, protože si nebyl jist, jestli by dokázal proseknout kroužkovou košili.

Godfred jeho výpad čekal. Uhnul stranou a drtivou ranou naplocho udeřil Leifa přes ruku. Ten zařičel bolestí, ale jeho prsty meč nepustily. Další rána. Kost se prohnula a už tak zůstala. Leif zařval znovu.

Zatmělo se mu před očima. Zničehonic jej roztrásla zima a zlomená ruka mu visela jako nepotřebný cár plachty. Skousl rty a prsty zdravé ruky vykroutil jílec z křečovitého sevření pravice. Věděl, že to je konec. Jeho levá ruka měla silnou paži, jak se celá léta cvičila pro štít. Pro meč jí však chyběla obratnost.

Godfred vyrazil vpřed a vodorovným sekem vyrazil meč z Leifovy dlaně. Pak odhodil svůj.

„To stačí,“ ozval se čísi hlas nad ztichlým shromážděním, jehož přehlušovaly jen Leifovy sykové vzdechy.

Mezi diváky se objevily zbraně a dobře padesátka mužů se prodrala na prostranství. Helgi Troll se přikolébal až k hranici kruhu: „Povídám dost, Godfrede! Je to syn krále.“

„Je to syn mrtvoly,“ odsekl hromotluk, a aniž by se znovu snažil vzít do ruky zbraň, přistoupil k Leifovi.

Chlapec zřejmě měl co dělat, aby neomdlel bolestí. Zlomené zápestí bleskově naběhlo a tmavlo do fialova.

Godfred popadl sotva stojícího chlapce za hřbet, klekl si a přehnul si ho přes koleno. „Výprask je to, co potřebuješ, Leife Olafssone,“ zachechtal se a vyzývavě se podíval Helgimu do očí. Jedním hmatem vyhrnul Leifovi drátěnou košili i s kabátkem pod ní, stáhl mu přiléhavé kožené kalhoty do půli stehén, rozepnul sponu svého opasku a rozmáchl se.

* * *

Leif bojoval se slabostí a se studem. Držel se Helgiho kolem krku a snažil se vnímat to, co se kolem něj děje.

„Vím, jak ti je,“ poplácal jej Godfred opatrně po zádech. „Teď by ses zaprodal všem démonům Niflheimu, kdyby ti

umožnili pomstu, ale nedá se nic dělat. Dánsko potřebuje krále, a ne kluka.“

„Tak mě zabij,“ uniklo z chlapcových rtů tak tiše, že to zaslechl jen Godfred a Helgi.

„Všechny bych proti sobě popudil. Podívej, není to jen Helgi Troll, nohsled tvého otce, komu by se to nelíbilo. I jarl Thorfinn z Fyrkatu tu stojí se svými lidmi a zpod obočí mu létají blesky. Kdo ví, kolik by takových nakonec bylo... Jdi si! Vem si tu vlčí družinu po svém otci, ať ty trolly nemám na očích, a jdi...“

Chuchvalec mlhy zavalil lidi a za stejného ticha, jako se objevil, zase zmizel.

Helgi chvíli čekal na Leifovu odpověď, a když nepřicházela, udiveně otočil hlavu po chlapci.

Leif visel na jeho ruce v bezvědomí a do tváře se mu vkrádala běloba severských plání.

„On se vrátí,“ odpověděl místo něj tak hlasitě, aby to bylo slyšet až za branou. „A to bude tvůj konec, Godfrede...“

„Kdybys znal mé myšlenky, věděl bys, že mi jde o Dánsko,“ zvedl Godfred meč k obloze. „Přísahám, u Tyrovy ruky, že až Leif Olafson dokáže, že je schopen vládnout zemi a bránit ji proti Frankům i Norům, že je silný, chytrý a lstivý, může se vrátit a já mu, u Odinova kopí, vládu přenechám!“

Na obzoru se zablýsklo bez zahřmění, jako by sám Odin poslal z Valhally znamení, že přísahu slyšel.

„Jaký chceš důkaz?“ Helgi opatrně vzal Leifovo tělo do náruče. „Jak to má dokázat, že přišel čas, o kterém jsi mluvil?“

Godfred pokrčil rameny. „Přemýšlel jsem o tom celou noc... Ať přinese hlavu krále. Bude vás na drakarů sotva padesát, a to nestačí, aby ji získal silou. Musí přemýšlet, vymyslet lest, a takovým uměním porazí každého, koho bude chtít, nakonec možná jednou i mě... Ať přinese hlavu krále, ale ne hlavu náčelníka nějakého skla- věnského kmene z pobřeží! Mám na mysli opravdového krále...“

„Budeš mu věřit, až ti hodí k nohám krvavý uzel?“ zeptal se Helgi. „Budeš mu věřit, že ta hlava, kterou ti ukáže, nosila korunu?“

„Nebudu,“ zavrtěl hlavou Godfred a zachechtal se. „Ale zpěvy skaldů se ženou nad mořem rychleji než dračí lodě. Kdyby se mu to opravdu povedlo, budu to vědět už ve chvíli, kdy se jeho drakar znovu objeví pod útesy Skagenu...“

KAPITOLA 2

Smečka v koutě

Náraz příboje přerovnal miliardy písečných zrněk na pláži a stáhl se jako bojácný pes. Pobřeží dusilo svou opuštěností, bylo mrtvé a zrádné. Pohyblivé písky na dně i na pobřežních plážích pohlcovaly každou stopu života a jen nemocné ryby, zaostávající za tahem sledů, se nechaly občas příbojem zahnat do těchto míst.

Labyrint písečných ostrovů a zrádných mělčin, měnicích každým dnem svůj tvar, se táhl daleko do moře jako past na troufalce odvažující se brázdit tyto končiny Severního moře... Za odlivu bylo možné zahlédnout pod nánosy písku kamenné obrubně studní, zbytky starých zdí a základy domů rozdrčených vlnami...

Bludištěm mělkých průlivů mezi písečnými ostrůvky se vinul hlubší kanál, do něhož by se mohla odvážit vplout i loď, kdyby byla její posádka natolik šílená, aby to udělala.

Právě tam, kde se na hlubší vodě srážely vlny, ženoucí se předtím přes písečné prahy k pobřeží, se nad hladinou vynořila hlava muže.

Černé oči, zakalené slzami vyhnanými slanou vodou, zapátraly mezi roztříštěnými skalkami tvořícími jakousi přirozenou hráz pevniny proti pohyblivým pískům. Blýsklo v nich

uspokojení. Pobřeží budilo dojem, jako by bylo tím nejpustším místem na světě.

„Ať se nejmenuju Leif, jestli jsem si to právě takhle nepředstavoval,“ zabručel plavec a začal rozmáchlými a pomalými tempy plavat ke břehu.

Teď už bylo vidět, že ten, kdo se odhodlal přímo do chřtánu pohyblivých písků, je ještě mladík. Vlasy měl zplihlé a ztmavlé vodou, ale i tak rudožlutým odstínem ukazovaly na příslušníka severských národů. Rozhodně to nebyl Frís ani Sas, či kdokoli jiný, koho by nebylo divné potkat v tomto kraji.

Dno se pomalu zvedalo, kolena rozrývala písčnou mělčinu, ale mladík si dobře uvědomoval, že chtít se v těchto místech postavit na nohy, by jej stálo ne-li život, tedy alespoň obrovskou spoustu sil při vyprošťování se z náruče pohyblivých písků. Rozvážně a beze spěchu vybíral nejhlubší místa a pomalými záběry, aby se příliš neunavil, se dostával blíž a blíž ke břehu.

Konečně se přiblížil k pláži natolik, že se už nedalo ani plavat. Natáhl ruce před sebe, dlaně s roztaženými prsty zaryl do dna, přitáhl se a posunul o několik stop vpřed. Znovu...

Plazil se kaší z vody a písku, nechával se poponášet příbojem, otupeným na mělčinách, a rozdíral si ruce střepinkami sopečného skla a pemzy, zanesenými sem mořskými proudy kdoví odkud.

Jeho nahé tělo se docela vysunulo z vody a nalehlo na uhlazený povrch pláže. Nezastavil se a dál nutil rozbolavělé prsty drát se vpřed. Odřenin na hřbetech rukou a prstech šíleně pálily při styku s mořskou vodou, stahující se do vyhrábnutých dolíčků. Přesto neklel a nespílal bohům. Těšil se, jeho cíl byl blízko.

Na chvíli ztuhl a pokusil se o odpočinek. Trošičku se nadzvedl na loktech a podíval se před sebe. Mířil k čedičové skále, připomínající hřbet kamenného netvora, kdysi dávno tady uvízlého v písku. Byla to ale spíš skalnatá hrázka, přírodní vlnolam proti moři. Až se dostane k ní, bude mít vyhráno...

Ten okamžik zasnění stačil, aby se písek pod ním začal roze-
stupovat. Roztekl se do stran jako řídké těsto. Leif si uvědomil
nebezpečí, až když mu do úst vnikla mokrá, v zubech skřípající
hmota. Na zádech ucítil zkoumavý chladivý jazyk tekutého písku,
přelévající se přes něj... V okamžiku, kdy jej obejmě, už se odtud
nedostane. Na okamžik zazmatkoval a pokusil se obrátit, zamávat
na ostatní, aby jej odtud vytáhli, ale okamžitě si uvědomil, že jej
odtud nikdo z jeho druhů nemůže spatřit.

Jen on a moře a pobřeží!

„Při všech démonech Niflheimu...“ zasykl Leif a pokusil se vy-
kulit z prohlubně. Písek ho držel a nechtěl pustit.

Nepodařilo se mu to. Na kratičký okamžik se mu zezdálo, že
zase slyší křik potáplic na útesech nad Hedeby.

To se ohlašuje smrt?

Ještě jednou! Skousl rty, zasekl se prsty co nejdál a zkusil se vy-
táhnout. Dařilo se! Sotva se utrhl ze sevření písku, mrskl sebou
a odkutálel se stranou. Leif stačil koutkem oka zahlédnout, jak se
prohlubeň, která jej před chvílí málem pohřbila, zase pomalu za-
plňuje lenivou tekutou hmotou.

Čím se blížil víc k pevné zemi, tím se stával jeho způsob pohy-
bu bolestivějším. Nehty se lámaly o větší kusy pemzy, uvězněné
v písku včera nebo před tisícem let.

Leif si vzpomněl, jak se mu podařilo před chvílí uniknout z pí-
sečného objetí. Vytáhl dlaně z písku, přiložil ruce k tělu a začal se
kutálet směrem ke skalnaté hrázce... Už to nebylo daleko a mla-
dík celou dobu proklínal sám sebe, že jej to nenapadlo dřív.

* * *

Čedičovou hrázkou končil nebezpečný pruh pobřeží, táhnou-
cí se na obě strany mnoho mil, s výjimkou dvou nebo tří skal-
natých zátok, ukrývajících přístavy plné lodí, fríských rybářů

a franských vojáků v šupinatém brnění. Právě těch, kterým se chtěl Leif a posádka jeho drakarů vyhnout. Proto zvolili tuto cestu. Nikoho nenapadne, aby rozestavoval ozbrojence podél smrtelných mořských písčín. Frankové se budou cítit v naprostém bezpečí. Z pevniny je už několik let nemá kdo napadnout, a navíc jsou si jisti, že všechny přístupy od moře mají pod kontrolou...

Leif se dokutálel ke skalce, zachytil se skalní římsy šikmo se zvedající zpod hladiny písku až k jejímu hřebeni. Teď, když se mu podařilo zachytit se rozbitými prsty ve skalních šterbinách zanesených vrstvou soli a ptačího trusu, začal věřit, že se jeho plán musí podařit. To nejtěžší má za sebou a ten zbytek...

Netrvalo mu dlouho, než vyšplhal po rozpukané skále až na vrchol. Byla to sotva výška dvou dospělých mužů.

Výhled do vnitrozemí zakrývaly kmeny borovic, rostoucí tu a tam v řídkých hájích. V písčité půdě se držely sporé drny žlutozelené trávy a šlahouny polehaného vřesu.

Leif se opatrně rozhlédl a rozběhl se okrajem porostu podél moře k útesu zdvihadlím se necelé půl míle odtud. Vlny příboje se cestou sem rozbíjely o hřbety písčných ostrůvků a tišina pod útesem tak nabízela výborné, skryté místo k zakotvení lodi.

Už po několika stovkách kroků se půda začínala zvedat. Svah útesu byl porostlý stejně jako celé okolí pokřivenými borovicemi a houštinou fialově kvetoucího vřesu. Mladý viking se začal prodírat nahoru. Vzpomněl si na dva fríské rybáře, které včera zajali a donutili je ukázat jim cestu labyrintem písčín k pobřeží. Nikdo z posádky jim moc nedůvěřoval, nakonec ani Leif, ale teď viděl, že udělal dobře, když se rozhodl spolehnout na jejich slova.

Studený vítr se opřel do Leifova těla hned, jak se ukázal na vrcholku útesu, a připomněl mu, že je nahý. Příkrčil se a pohledem přešel až k obzoru se roztahující pobřežní písčiny.

Ráno bylo chladné a slunce ještě nevybředlo z mlžného oparu na východě. Vítr změnil směr a začal vát podél pobřeží. Leif se

protáhl a zamával oběma rukama. Pak přimhouřil oči a snažil se někde zahlédnout pohyb.

„Kde jsou, u Thora?“ zamumlal a zaclonil si oči dlaní. Na okamžik se zasníl. Stejná mlha jako před pěti lety. Tehdy měl za sebou čtrnáct jar a jen díky dobrému Godfredovu rozpoložení nepřišel o krk. Dnes by jej už ten bornholmský loupežník naživu nenechal, Odin ví, že ne...

Vypadal trochu starší než na svoje roky, a rozkročený na útesu připomínal pohanského boha, jehož uctívání kříže zahnilo až sem do těchto nehostinných míst. Mezi severskými bojovníky se Leif se svou postavou určitě neztratil a na jeho ruku i nohou se rýsovaly svaly, které svědčily o tom, že se těch pět let rozhodně nežívil kupectvím nebo nějakou podobnou zlodějnou.

Černé oči, tak neobvyklé u severských národů, hleděly přimhouřeny do oparu, valícího se od východu přes moře, a stále marně vyhlížely loď. Příliš dlouho, než aby viking mohl zůstat klidný...

Nakonec se přece dočkal. Zpoza rozlehlé písčité kosy vykoukla dračí hlava a za ní se objevil celý drakar. „Konečně,“ odfoukl si Leif a znovu se postavil, aby zamával.

Příboj, ztlumený písčnými ostrůvky, líně dotíral na pobřeží a jeho šum byl jediným zvukem, který na útes dolétl.

Drakar obeplul západní cíp ostrůvku, na neslyšitelný povel zvedli muži vesla a vztyčili je k obloze. V místech, kam pronikli, byly kanály mezi mělčinami a písčnými ostrůvky příliš úzké na to, aby se mezi nimi dalo veslovat. Několik veslařů na palubě se postavilo, vyhákli vesla a začali jich používat jako bidel.

Viking na útesu netrpělivě přešlápl. Doufal, že může být klidný. Loď neznámými vodami vedli dva fríští rybáři a určitě si nebudou sami říkat o smrt a schválně ukazovat špatnou cestu, ale přece jen... Fríské rybářské bárky byly jako kačeny na vodě a ani si nemohly nechat zdát o kýlech vikingských drakarů. Je možné, že neodhadnou dobře hloubku...

Obavy se ale zdály být zbytečné. Kormidlo pevně a zkušeně krájelo vodu, drakar se úspěšně vyhnul několika mělčinám vystupujícím až několik palců pod hladinu, a zarejdoval právě pod útes.

Leif se položil na břicho a připlazil se k okraji skály.

„Jsem tady,“ zavolal dolů.

Vrcholek stěžně, roztržený a zčernalý, jak jej nedávno ožehl plamen z hořící plachty, se mu kymácel právě před očima. Leif potlačil chuť zkusit na stěžeň dosáhnout a o něco víc se naklonil nad moře.

„Lano,“ zavolal. „Helgi, lano! Ti rybáři měli pravdu. Se zbraněmi a kroužkovým brněním se jinde než přes tenhle útes na břeh nedostaneme. Kdybychom přistáli u pláže, tak nás písek vsál jako norské víry!“

Na palubě se zvedl hromotluk v přilbě, ozdobené stříbrnými pásky, a anglickém koženém brnění pobitém bronzovými cvočky. Z koženého pouzdra vybalil pevný, silný luk a tázavě se otočil po kormidelníkovi. Helgiho kulatoučká postava se na zádi zvedla od páky kormidla, Troll otevřel jednu z beden, které za plavby sloužily veslařům jako sedačky, a vyndal svazek jasanových šípů.

„Ať se ti to podaří napoprve, Gunnare,“ utrousil s povzbudivým úšklebkem, když podal hromotlukovi s lukem první z nich. „Až lano zvlhne, bude dvakrát těžší dostřelit až nahoru.“ Vzal konec lana a přivázal jej ke střele.

Leif se stáhl a pro jistotu seběhl několik kroků ze svahu.

Zadrnčení tětivy bylo slyšet až nahoře. Zdola vylétl šíp, opsal oblouk a dopadl na skalnatou půdu. Kovaná špička střely se však nedokázala zabodnout do země. Těžké lano strhlo střelu a stahovalo ji přes okraj útesu dolů.

Leif vyrazil. Bosá noha mu však podklouzla ve skalnaté kapse plné navátého jemného prachu, tělo ztratilo rovnováhu a plácló sebou na zem.